

BEZERÉDJ AMÁLIA

— Málka, Málka, hol vagy? — hangzott Bábi dada két-ségbeesett kiáltozása. Az öregasszony fürkészve nézett körül a ház előtt és amikor semmit se látott, fűgén járta be a kertet, a Bezerédj-kúria hatalmas szobáit. Minden sarokba bepillantott, csak éppen a fa tetején nem kereste Amálkát. Pedig a kis haszontalan ott kuporgott a ház előtti diófa tetején, onnan nézte vígan kuncogva Bábi dadát, amint kissé szürke színű kötéssel kezében a szökevényt keresi.

Amálka már meg is elégette a diófán való üldögélést. Le is jönne, ha a kötés nem libegne fenyegetve Bábi dada kezében. De tudta: ha lejön, édesanyja meg a dadus könyörtelenül leültetik kézimunkázni, még hozzá büntetésből nem is a kertbe, hanem valahova, a szoba sarkába. Ebédig nem is remélheti, hogy ezt a csúf kötetést leteheti kezéből. Napok óta nem kézimunkázott. Valamilyen kifogással mindig megszökött, ment apával a gazdaságba, vagy játszott a kertben. De édesapa ma bement Veszprémbe, nincs, aki megvédhetné Amálkát, mikor leányos szelidségre, meg a kötés szeretetére akarják szoktatni.

Bezzeg édesapa nem bánja, akármilyen fiús természetű Málka, meg a húgai, Stánci, Etelka, a kis Tónika. Nem volt még fiú a Bezerédj-kúriában, Bezerédj György, a híres jogász, országgyűlési követ, később az ország alnádora, leányait nevelte úgy, mintha fiúk lettek volna. Azt nem bánta felesége, a szép Szegedy Antónia, hogy Amálka annyit bújja a könyveket. Otthon, a szülői házban, meg sógoránál, Kisfaludy Sándornál is szerették, becsülték a tudományt, költészetet. A két Szegedy-leány, Róza, meg Tónika, sokat tanultak az Angolkisasszonyok iskolájában, meg odahaza is. Természetes, hogy Tónika leánya beszél németül, franciául, sőt angolul is gagyog. A klavírral sincs baj. Ha gyakorolni kell, Amálka egyszerűen ott terem, soha nem kell biztatni. Ha nótát hall, öt perc múlva már éneklő, zongorán, hárfán megkeresi a kíséretet. De ha a kötetést meglátja, vagy csak sejti, hogy Bábi dada

alighanem azt gondolja, a kézimunkaleckét is illene megcsinálni, akkor a kisleány úgy eltűnik, mintha a föld nyelte volna el. És egyszerre csak megjelenik, lóháton, apjaurával, vagy nagy lövöldözés, víg kiabálás hallatszik a kert felől. Akkor édesanya sóhajt egyet, Babi dada meg abba se hagyja a sópánkodást, mert tudják, Bezerédj György uram megint nem gondol arra, hogyan kell fiatal leánynak viselkedni, viszi magával Malit árkon-bokron át, mintha csak valami fiú lenne.

De édesapa ma Veszprémben van, behívták a megyei főnótárius urat hivatalos ügyeket elintézni. Hol csatangol hát ez a leány egyes-egyedül? Mert a hűgai, ha szomorú arccal is, de ott kötögetnek a nagy hársfa alatt.

Egyszerre kocsizörgés, majd ijedt sivalkodás hallatszik a kert felől. Hintó érkezett, vendég szállt ki, akinek éles szeme rögtön felfedezte, hogy a diófa tetején valami kék virít. Nem virág, az biztos. Ahhoz ugyancsak megnőtt. Inkább gyerekre lehet gyanakodni. Micsoda rettenetes teremtések ezek a kamasz jobbágy fiúk. Felmásznak ekkora fa legtetejére, azután ha valamelyik lepotyog, kész a sírás-rívás, bár Klementina néni véleménye szerint ez csak jól megérdemelt büntetés. Nem is sajnálná a bűnöst, ha apja, anyja nem volna a megátalkodott gyerekek. De mert van, jó lesz leparancsolni onnan a magasból, még mielőtt valami baja történik.

Klementina néni harsány vezényszavára azonban nem egy jobbágyfiú kúszott le szaporán a fáról, hanem Málka. Mikor a jó néni megismerte, a szívverése is elállt, úgy megijedt.

— Nem értelek Tónikám, — méltatlankodott a néni, mikor végre magához tért a nagy ijedtségéből és egy kis jó csopaki borba mártogatott süteménnyel erősítette testét, lelkét. — Miért engeded, hogy ez a leány így viselkedjék? Mi lesz ennek a vége? Hát azt hiszed, feleségül vesz majd komoly, finomlelkű fiatalember olyan leányt, aki tizenkétéves korában még szégyenszemre fára mászik?

Bezerédj Györgyné nagyokat sóhajtva hallgatta barátnője kifakadását. Nehéz volt a szíve, mert ő ugyanúgy gondolkozott, mint Klementina. De mit csináljon, mikor az ura mindig a kisleányok pártját fogja, azt állítja, nem kell búsulni, mire megöregszenek, megtanulnak harisnyát kötni. Most csak ug-ráljanak, játszanak, az sokkal egészségesebb időtöltés. Nem gondol arra, hogy Málka már elmúlt tizenkét éves, mégse tud

se varrni, se kötni, a főzőkanállal meg legfeljebb akkor találkozik, ha Juli néni azzal csalja ki a konyhába, hogy süteményt, cukros befőttet, vagy valami más jót lehet kóstolgatni.

Egészen az ebédig Málka, meg a húgai vadságáról, fiús játékaikról folyt a szó az árnyékos verandán. De mikor az ebédnél a leányok szépen felöltözve jelentek meg, a hajuk is rendes volt, illedelmesen köszöntek, német, meg francia verssel üdvözölték a kedves vendéget, megenyhült Klementina haragja. Hát még délután, mikor Málka zongorához ült és bebizonyította, hogy máshoz is ért, nemcsak a fűramászáshoz. Klementina néni azután megkérdezte, igaz-e, hogy énekelni is szokott? Málka mosolyogva ült a hárfához és kedves pengéttel kísérte szép énekét.

Édesanya nézte Klementina elragadtatott arcát és megnyugodott. A fát remélhetőleg elfelejti a néni, de azt biztosan mindenhol elmeséli, milyen szépen szaval, zongorázik, énekel, mennyit tud és milyen illedelmesen viselkedik, kedvesen beszélget Bezerédj Györgyék legidősebb leánykájá.

Nemsokára kedves vendég érkezett a szentivánfai kúriába. A fiatal Bezerédj István letette jogi vizsgáit. Eljött most apja unokatestvéréhez, az ország egyik első jogászához, törvénygyakorlatra, hogy itt készüljön jövőre hivatására, arra, hogy a megyei életben, meg az országgyűlésen dolgozzon hazájáért. A fiatal jogász, meg a tizenhárom éves Málka úgy összebarátkoztak, hogy Bábi dadának újra sok volt a gondja. Hogy a fiatal Bezerédj ifiúrnak nagyon tetszik Málka, azt a vak is látja. Az tetszik neki, hogy a kisleány milyen művelt. Egyre a kertben ülnek, festegetnek. Először csak István úrfi festegetett. De Málka addig nézte, settenkedett körülötte, amíg elleste a titkot, hogy hogyan is kell azokkal a vékony ecsetkével szebbnél-szebb képeket varázsolni a fehér papírra.

Ennek alig néhány hete és most már nehéz volna megmondani, kinek a képei szebbek? Ezt nem ő mondja, Bábi dada, akinek minden gyönyörű, amit Málka csinál, hanem az idegen vendégek is. De vájjon tetszik-e majd István úrfi édesanyjának az ilyen háztartáshoz nem értő, a kötés elől menekülő leány? Mit szól majd, ha István úrfi megkéri Malikat? Mert hogy meg fogja kérni, azt Bábi dada látja is, de meg is álmodta. Sőt múltkor a búcsún jövődőt mondatott egy cigányasszonnyal, aki a hamuból olvasta ki, hogy eljegyzés áll a ház-

hoz. Bábi néninek a szíve is összeszorult, mikor azt gondolta, hogy minden felsőbükki Nagy-leány híres gazdaasszony, István úrfi édesanyja is közülük való, biztos, hogy mindenhez ért, ami nagyon helyes. De mi lesz, ha azt kívánja, hogy a menyé se hozzon a házra szégyent tudatlanságával?

Bezerédj István búcsút vett nagybátyja vendégszerető házától, de a szívét ott hagyta Málikánál. Nem is csoda, mert a fiatal leány évről-évre szebb és kedvesebb lett. Bezerédj István egyre az esküvőt sürgette, szüleivel, leendő apósával, anyósával egyre alkudozott, hogy mikor házasodhat, mikor adják neki a leányukat? De Málika olyan fiatal, hogy várni kell. Csak mikor tizenhét éves lett a kis menyasszony, gyűlt össze a fél Dunántúl a fiatal tolnamegyei aljegyző, meg Málika esküvőjére.

A szép, nagy veszprémmegyei kúriából szerényebb otthonba került a fiatal asszony. Hidján laktak, Tolnamegyében, ahol Bezerédj szép kerttel, kedves, meleg fészekkel várta feleségét. A házban ugyan csak öt szoba volt, de azért nagyon meg voltak elégedve, pedig ugyancsak sok vendég fordult meg a fiatal párnál. A környéken lakó rokonság felkarolta Málikat, aki kedvességével, élénk, vidám lényével hamarosan az egész környék dédelgetett kedvence lett. Még hétközben is sokszor verődött össze társaság az egyik-másik úri házban, de a vasárnapot mindig együtt töltötték. Megbeszélték, hova mennek misére, Hidjára, Tengelicére, vagy másik környékbeli faluba? Első harangszóra ott már valóságos kocsitábor verődött össze. Akinél az ebéd lesz, már rendelkezett, hogy a nagy ebédlőben hány vendégre terítsenek, de a biztosan várt társaságén kívül négy-öt teríték mindig került az asztalra mert hátha hoz a jó szerencse néhány váratlan látogatót is? Délután az öregek kártyáztak, nénémasszonyék beszélgettek, a fiatalság zongorázott, énekelt, este meg egy kis jókedvű táncfal fejezték be a kedves, víg vasárnapot.

A farsangban egyik bál a másikat követte. Málika nagyon szeretett táncolni, de azért arra is gondolt, hogy multságuk másnak örömet, segítséget jelentsen. A bálakat ezért mindig jótékonycélra rendezték. Málika ötlete volt, hogy ilyenkor lotteriát játszhatnának. Emlékezett, mennyire örültek gyerekkorukban, ha édesanyjuk nagy családi ünnepen ilyesmit rendezett. Összegyűjtött egy csomó kézimunkát, eladták a jegye-

ket és Málka boldog volt, mikor az első ilyen lotteriás bál után több, mint hatszáz forintot küldhetett a szekszárdi ispótnak.

Bezerédj Amália jókedvű, boldog fiatal asszony volt, házának, társaságának igazi napsugara. Háztartásával is szívesen foglalkozott. Bábi dadának se lehetett semmi ellen kifogása. Kertjének, virágainak, gyümölcsének meg éppen messze földön híre volt. Ha a fiatal asszony nem betegeskedne néhanapján, boldogságukat semmi se zavarná. Nyáron mindig Fűreden töltenek néhány hetet, utána meg víg badacsonyi szüreten fejezik be a nyári utazgatást.

Málka boldogságában se felejtkezett meg a szegényekről. Férje évről-évre fontosabb szerepet játszott a magyar közéletben, a múlt század első felének reformmozgalmaiban. Ami szép, nagy eszme, a haza és emberiség javát szolgáló törekvés felvetődött, Bezerédj István a zászló mellé állt. A nép nevelése, művelése, helyzetének javítása volt legfőbb gondja, az erre irányuló mozgalmaknak kezdeményezője, de legalább is hűséges katonája volt, úgy a megyében, mint az országgyűlésen. És ahol lehetett, felesége a legnagyobb lelkesedéssel kért részt munkájából. Málka néhány évig elkísérte férjét az országgyűlésre, Pozsonyba. Az ősi koronázó város élénk, érdekes életét nagyon élvezte a minden szépért lelkesülő fiatal asszony. Azután tüdőbaja, amit az orvosok nem ismertek fel, súlyosodott. Ettől kezdve otthon maradt, kisleányával, Flórikával és csak leveleket váltott férjével, aki az országos politika minden érdekes eseményéről, minden új könyvről, művészi újdonságról hűségesen tájékoztatta feleségét. Könyveket küldött neki, mindent elkövetett, hogy az otthonához láncolt asszony legalább így vegyen részt a pozsonyi mozgalmas életben.

Amikor Brunswick Teréz felhívta a magyar társadalmat, hogy óvodák alapításával javítsanak a szegény nép, az elhagyott gyerekek sorsán, a Bezerédj házaspár rögtön, lelkesen csatlakozott a mozgalomhoz. A hidjai óvoda a második volt az országban, a második a kontinensen. De nem elégedtek meg avval, hogy birtokukon óvoda gondozta, tanította a kis jobbágy-gyerekeket. Ahol a környéken ilyen „kis iskola” épült, pénzzel, tettel, tanáccsal segítették, hogy minél előbb elkészüljön, minél több gyerek részesüljön a jó nevelés áldá-

sában. Az ő buzgóságuk hozta létre Szekszárdon az első intézetet, ahol óvónöket, tanítókat képeztek. És talán semmi se jellemzi jobban Bezerédjéknek igazi emberbaráti felfogását, nagyszerű lelkesedését, minthogy egyetlen, féltett, dédelgett gyerekük, a kis Flórika a hidjai óvodába járt, ott tanult, játszott a jobbágy-gyerekekkel.

Amália mindig szeretett olvasni, érdekelte az irodalom. Minden új könyvet megvettek, elolvastak, férjével együtt lelkes pártfogói voltak a fejlődő magyar irodalomnak. Most, amikor a betegség falusi otthonához kötötte, ahol a háztartáson, kisleánya nevelésén kívül semmi szórakozása nem volt, maga is írni kezdett. Magyarul, németül egyformán jól beszélt, elbeszéléseit is hol magyarul, hol németül írta. Mikor első nagyobb terjedelmű elbeszélése, a Remeték elkészült, rögtön elküldte férjének Pozsonyba, hogy olvassa el. Ha úgy gondolja, hogy az elbeszélés jó, adja oda Fáy Andrásnak. Talán közölnék az Aurorában? Bezerédj elolvasta felesége első szárnypróbálgatását, ami annyira tetszett neki, hogy odaadta Fáy Andrásnak. Nem mondta meg, ki írta, csak arra kérte, olvassa el egy most bemutatkozó fiatal író első művét. Ha jónak találja, küldje el Bajza Józsefnek, az Aurora szerkesztőjének. Fáy nagyon sajnálta, hogy nem közölhetik ezt az érdekes, értékes szárnypróbálgatást. Az Aurorának túl terjedelmes, a másik két almanach szerkesztőjének meg hiába adná oda. Azok új vállalkozások, nem merik ismeretlen, új írók munkáit közölni, mert attól félnek, a közönség nem veszi meg a könyvet, ha nem csupa ismert nevű, népszerű munkatársuk van.

Bajza nagyon komolyan bírálta Amália első művét. Fel szólítja az ismeretlen fiatal szerzőt, hogy olvasson figyelemmel az új írókat, elsősorban Vörösmartyt, Berzsenyit, Kölcseyt. Sőt még a Tudós Társaság nyelvtanát és helyesírását is figyelmébe ajánlja. Az elbeszélés fordulataival, a rajzolt jellemek nagy részével is meg van elégedve, csak azt kifogásolja, hogy a szerző tanító szándéka nagyon is előtérbe lép. Szép bírálatát így fejezi be: — Bárki legyen szerzője a jelen elbeszélésnek, óhajtáná, hogy több, hasonló neműekben is próbálja meg erejét, mert e jelen műve reményekre gerjeszt, hogy az elbeszélési nemben egykor becseseket adand.

És Amália folytatta az írást, őszinte gyönyörúsége telt a munkában. Igyekezett megfogadni Bajza bölcs tanácsait.

Csak egyben nem fogadott szót. Munkáival nem annyira szórakoztatni, mint vezetni, nevelni, tanítani akarta olvasóit. Igazi, hivatott ifjúsági író volt, akit Magyarországon több, mint fél évszázadig nem szárnyalt túl, nem is ért el senki. Gyerekeknek akkor kezdett írni, mikor Flórika növendéke lett a hidjai óvodának. Akkor tapasztalta szomorúan, hogy nevelik, tanítják a gyerekeket, vigyáznak is rájuk, csak éppen szórakoztatni, mesével, verssel, dallal tanítani nem tudják őket, mert nincs erre való magyar mese, magyar vers, magyar dal.

— Ha nincs, kell írni! — mondta Amália és rögtön munkához is látott. Verseket, dalokat, apró meséket írt, tréfásan tanító, kedves, verses mondásokat. Ezekből a gyerek játszva, egész életére megtanulta, hogy:

A kis leány varr és köt,
Kötőtűt is kap ötöt,
A fiú fűr s faragsál,
Sípót, furulyát csinál:
A falakra nem firkál!

Megtanulták a gyerekek, hogy a

Páva tolla fényes,
Rossz gyerek a kényes!

írni is tanultak a gyerekek a hidjai kis iskolában. Amikor az első betűkkel próbálkoztak, így biztatták őket:

Hogy valaki írni tudjon,
Szorgalmatos legyen nagyon,
Amit csak lát: utánozza,
Vonásokat szépen húzza.

Írt Amália kedves, tréfás mondásokat, amiket kacagva mondogattak tanítójuk után a gyerekek.

— A kerek kerekét kereken kerekíti kerekre!
Volt nagy mulatság, mikor így játszottak.

Amália nem feledkezett meg arról, hogy nem lehet a val-

lásosságot, Istenfélelmet elég korán beleplántálni a gyerekek lelkébe.

Úgy jöhet csak jó reád,
Ha az Isten áldást ád,

mondja a versike.

Bezerédj Amália egész sorozat verset, mesét, dalt írt. Humorosan, kedvesen írta le az állatok, madarak népét, a virágokat. Egy kis földrajzra is tanította a gyerekeket, messze országok érdekes életéről mesélt nekik. De mesélt a csillagos ég csodáiról is. A kéziratokat odaadta a hidjai, meg a szekszárdi tanítóknak, akik sietve leírták és mert minden óvodában panaszkodtak, hogy nincs vers, nincs dal, se mese, rögtön elküldték ismerőseiknek. Így valósággal futótűzként terjedtek el Bezerédj Amália versei. Az ország minden részében ezt szavalták, énekelték a kis óvodások. Ez volt Flóri könyve, Pósa Lajos fellépéséig nemcsak a legjobb, bátran mondhatjuk: az egyetlen jó magyar gyerekkönyv. Legtöbb versét ma se érezzük elavultnak, ma is kedvesen cseng a fülben, visszhangzik a szívben. Talán azért, mert a legszeretőbb szívű anya egyetlen kislányának írta.

Közben egy-egy elbeszélése is megjelent a folyóiratokban. Bezerédj nevetve mesélte egyik követtársának, hogy felesége tollával egy esztendő alatt huszonöt kemény forintot keresett.

1836-tól egyre hanyatlik Amália életereje. Az orvosok biztatják ugyan férjét, de Bezerédj már érzi, tudja, hogy aligha van segítség. 1837-ben már egész nyáron ágyba feküdt, ősz felé Máriavölgybe kíváncozott. Az orvosok ekkor már semmi jót se várnak ettől az utazástól, de azért teljesítik a haldokló fiatal asszony utolsó kívánságát. A remélt gyógyulást nem találta meg Amália. Ment szét, szerte az országban, mindenhova, ahol Bezerédjüket ismerték és szerették a fekete szegélyű levél, amely jelentette, hogy Amália harmincnegyedik évében örökre itt hagyta szeretett férjét, szeme fényét, kicsi Flórikáját, virágait, a hidjai kis oskolát, mindent és mindenkit, akit szerető, minden szépért, jóért lelkesedő szívével támogatott.

Flórikát, az iskolát Etelka nővére vette pártfogásába, ő szedte össze, rendezte sajtó alá Amália munkáit, a Földesi

Estéket, amelyben a falusi, családi élet szépségének felismerésére, a munka és alkalmazkodni tudás fontosságára, a tudományról, nevelésről, a szórakozás és pihenés helyes módjáról beszélget olvasóival, akiket egy szebb, bensőségesebb életre akar tanítani. Német elbeszélései is a nők jobb nevelésének voltak első előharcosai. Ha 1840-ben kiadott könyvének el-sárgult lapjait forgatjuk, őszinte tisztelettel látjuk, hogy száz esztendővel ezelőtt, amikor a nők tömege megelégedett a legkisebb tudással, amikor műveltnek gondolt asszonyok se tanultak többet, mint amennyi könnyű regények megértéséhez, élvezéséhez elég volt, milyen másnak kívánja Bezerédj Amália az asszonyokat. Novelláiban kivétel nélkül a nők jobb neveléséért száll síkra. Legyen az asszony okos és művelt, legyen szava a házban, mert ha okosan érvel és vitatkozik,, okos férje szívesen hajlik szavára. Minden szavával azért küzd, hogy megmagyarázza: a család boldogságának az okos, komoly, művelt és meggondolt feleség, anya az igazi biztosítéka.

1840-ben, három évvel felesége halála után adta ki Bezerédj István felesége munkáit, a felnőttek szórakoztatására szánt, de őket közben buzgón tanító és nevelő német elbeszéléseket, a kimondottan tanító céllal írt Földesi Estéket és Flóri könyvét, aminek minden sora már kéziratban meghódította az országot, minden gyereket, aki verseit szavalta, minden anyát és tanítót, aki boldog volt, mikor ebből a csupa szív, aranyos könyvecskéből taníthatott.

1837-ben halt meg Bezerédj Amália. Harmincnégy évig élt, de így is komoly értékekkel gyarapította a magyar szellemi életet. Igazi nagyasszony volt, megváltozott időknek vezetője, tanítója, aki nem elégedett meg avval, hogy szűkebb családjáról gondoskodik. Gyermekként szerette az egész környék népét, azt akarta, hogy amit szerető anyai szíve Flórikájának kigondol, abban valamennyi gyerek, a legszegényebb, legnyomorultabb is részesedjék. A szegény asszonyok nem érnek rá gyerekükkel játszani, foglalkozni, azért legyen minden faluban óvoda, ahol soha ne fogyjon el a vers és a nóta a tanítók, a gyerekek ajkáról.

Érdekelte az országos politika. A Széchenyi, Kossuth fellépését követő évek lelkes munkájának Bezerédj István is egyik tényezője volt, az ő figyelmét meg felesége hívta fel a

népnevelés kérdésére. Bezerédjék háza igazi nemesi kúria volt, nyitva a szívesen látott vendégek előtt. Ebben a házban nemcsak a mindennapi élet apró-cseprő eseményét vitatták meg, Amália érdeklődése az emberiséget foglalkoztató nagy eszmék iránt egész társaságát magával ragadta. Jótékony munkájának környezetét is meg tudta nyerni, ezért lehetett az egész vidék jótévője.

Bezerédj és felesége a gyerekek jobb nevelésében, tanításában látták az ország fejlődésének legbiztosabb alapját. Mikor Pestalozzi könyve Bezerédj István kezébe került, rögtön elküldte feleségének. Amália meg, amikor betegsége egyre jobban a szobához láncolta, olvasta az óvodák megalapítójának, az angol Wilderspinnek könyvét. Rögtön írt róla férjének, olyan lelkesen, hogy Bezerédj is elolvasta. Ő az országos politika vezetőinek figyelmét akarta erre a nagyszerű könyvre felhívni, ezért sürgősen több példányban rendelte meg és szétosztatta az országgyűlésen. Kapott egy példányt Deák Ferenc, egyet Kossuth, aki a börtönben fogott hozzá ennek a nagyon érdekes, a nevelésben új utakat mutató munkának lefordításához, mert úgy érezte, ezekkel az eszmékkel az egész országot meg kell ismertetni.

Ha elolvassuk Bezerédj Amália leveleit, feljegyzéseit kisleánya neveléséről, csodálkozva látjuk, hogy ez a nagyszerű asszony fél évszázaddal megelőzte korát. Flóri könyve nemcsak melegszívű költőasszonynak, igazi, ihletett nevelőművésznek munkája. Azért is maradhatott népszerű a század végéig, pedig a világ ugyancsak megváltozott 1835-től a kilencszázad századfordulójáig. Szépirodalmi művei nem sorozhatók a magyar irodalom értékei közé, de minden sora, amit leírt, szebb, boldogabb, műveltebb emberiség nevelését célozza.

Nagyon fiatalon halt meg, ebből a rövid időből is éveket töltött betegágyban. De így is sokat, maradandót alkotott, méltó asszonya volt annak a kornak, amelyben Széchenyi és Kossuth lerakták az új Magyarország alapjait.

Benedek Rózsi.